

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: D.L.A., narozen dne ..., t.č. ZZC Balková, 331 65 Balková, *zastoupeného: JUDr. Rudolf Postl, advokát, sídlem Masarykovo náměstí 14, 441 01 Podbořany*, proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, IČ 00007064, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,
v řízení o žalobě proti rozhodnutí **žalovaného ze dne 23.4.2018, č.j. OAM-68/LE-LE05-LE26-PS-2018,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž byl žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 8. 8. 2018.

Žalobce v žalobě tvrdil porušení ust. § 3 správního řádu, když správní orgán nesprávně vyhodnotil údaje žalobce o tom, že chce dobrovolně vycestovat z ČR do Vietnamu. Neučinil tak proto, že omylem zaměnil lhůtu k vycestování za lhůtu k podání opravného prostředku, proto nevěděl, že má určenou lhůtu k vycestování. Žalobce nemusel být podle svého názoru zajištěn a mohl vycestovat dobrovolně a správní orgán porušil povinnost šetřit oprávněný

zájem žalobce. Zajištění je tak podle žalobce nezákonné, když účelu vyhoštění mohlo být dosaženo bez zajištění. Žalobce uvedl, že má ve Vietnamu zajištěno bydlení v domě své matky a finanční prostředky na jeho vycestování mu zajistí otec. Dle žalobce lze použít namísto jeho zajištění mírnější donucovací opatření.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že žalobce byl zajištěn dle § 124 zákona č. 326/1999 Sb. dne 18.4.2018 proto, že předložil ke kontrole neplatný průkaz žadatele o mezinárodní ochranu a je veden v Evidenci nežádoucích osob. Lustrací bylo zjištěno, že žalobci bylo dne 16.3.2018 uloženo vyhoštění na 3 roky, s vykonatelností dnem 16.4.2018. Z jednání žalobce tak bylo zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nebude nadále respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Podle rozsudku NSS sp. zn. 5 Azs 24/2008 ze dne 15.8.2008 „v případě žádosti o mezinárodní ochranu podané až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že žádost byla účelová.“ Žalovaný dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 2.6.2016 sp. zn. 7 Azs 55/2016, podle něhož skutečnost případné účelovosti žádosti je speciálním důvodem k zajištění cizince podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. O neúčinnosti zvláštního opatření podle § 47 téhož zákona dle žalovaného svědčí v případě žalobce jeho naprosté nerespektování právního řádu i jemu zákonem uložených povinností, a také jeho zcela účelové jednání. K tvrzení žalobce o zaměněných lhůtách žalovaný uvedl, že žalobce v ČR pobýval od 16.6.2004 do 6.3.2017 na základě povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny. Dne 13.11.2013 bylo zahájeno řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce. Toto řízení, v rámci něhož využil opravného prostředku, bylo ukončeno s právní mocí rozhodnutí ke dni 6.3.2017. K tomuto dni bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu a byla mu stanovena lhůta k vycestování. Vzhledem k tomu, že žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal odvolání, jeví se námitka záměny termínů lichou.

Správní orgán předložil v rámci správního spisu rozhodnutí Krajského ředitelství policie, hlavního města Prahy, ze dne 16.2.2018, právní moci nabylo 16.3.2018 a vykonatelné bylo 16.4.2018. Toto rozhodnutí je rozhodnutím o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a písm. c) bodu 1 a 2 zák. č. 326/1999 Sb., a to na 3 roky a spolu se stanovenou dobou k vycestování 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Z tohoto rozhodnutí je dále zřejmé, že žalobce se nachází na území České republiky bez cestovního dokladu, bylo proto s ním zahájeno dne 11.6.2017 správní řízení a v rámci něho dne 23.10.2017 žalobce podával vysvětlení. Zde uváděl, že si je plně vědom svého neoprávněného pobytu v ČR, kdy tuto skutečnost věděl asi měsíc. Ztrátu cestovního pasu nehlásil, protože si myslel, že si policie dokáže zjistit jeho totožnost. Je mu známo, že mu byl zrušen trvalý pobyt, následně se proti tomu odvolal. Nevěděl o tom, že jeho zástupce podal žalobu k městskému soudu. Pobyt mu byl zrušen proto, že páchal trestnou činnost. Nevycestoval z České republiky po ukončení trvalého pobytu 6.3.2017, jelikož si myslel, že se řeší jeho nový trestný čin spáchaný před měsícem. Nedostavil se ani na cizineckou policii či Ministerstvo vnitra k vyřešení svého pobytu. Bydlí v ... se svou matkou a sestrou. Uvádí, že když bude muset vycestovat, vycestuje, třeba i do jiného státu, nemusí to být Vietnam. Ve Vietnamu mu nic nehrozí.

Dále je součástí správního spisu rozhodnutí Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, ze dne 18.4.2018, čj. KRPA-144543-17/čj-2018-000022 o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zák. o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění. I z tohoto

rozhodnutí je zřejmé, že žalobce byl slyšen ve správním řízení. Při podávání vysvětlení 18.4.2018 uváděl, že ví o tom, že mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, nevěděl ale, že dostal lhůtu 30 dnů na vycestování. Spletl si to se lhůtou na odvolání. Nevystoupal proto, že nevěděl, kdy má odcestovat. Žádné kroky k legalizaci pobytu neučinil. Ví, že je zde neoprávněně, protože nevystoupal, kdy měl. Doklad si vypůjčil od svého kamaráda, aby měl u sebe alespoň nějaký doklad, protože fotografie na tomto dokladu je mu dost podobná. Finanční záruku nemá, zdržuje se na uváděné adrese. Tedy s matkou, sestrou a nově i s přítelkyní N.K., se kterou se zná asi rok. Uvádí, že vycestuje dobrovolně, a to se svojí přítelkyní, která je ve 3 měsíci těhotenství, a s níž bydlí. Potvrdil, že již žádal o udělení mezinárodní ochrany, ale žádost mu byla zamítnuta. V České republice nevlastní žádný majetek. Přicestoval do České republiky, když mu byly 3 roky. Jeho matka má ve Vietnamu rodinný dům, který si nechala, kdyby se chtěla vrátit. Žalobce se podle svého vyjádření vrátí do tohoto domu.

Dne 18.4.2018 byl žalobce poučen dle § 3a a 3b zák. č. 325/1999 Sb. o azylu, o možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu. Žádost podal dne 20.4.2018 a v ní uváděl, že zde má celou rodinu a neovládá vietnamštinu, ve Vietnamu nikoho nemá. Je zde už od 3 let, chodil zde do školy a cítí se tady doma.

V rámci Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 27.4.2018 žalobce uvedl, že v říjnu 2017 již žádal o azyl v ČR, ale nebyl mu udělen. Znovu žádá proto, že ve Vietnamu by asi nenašel práci a neuživil by se tam. Cítí se v ČR jako doma, je zde od 3 let, už přemýšlí spíš česky než vietnamsky.

V žalobou napadeném rozhodnutí správní orgán konstatoval, že v případě žalobce jde již o druhou žádost o mezinárodní ochranu. První žalobce podal 30.10.2017 a bylo o ní rozhodnuto dne 18.12.2017 pod čj. OAM-902/ZA-ZA12-2017, tak že mezinárodní ochrana nebyla udělena. Žalobce uváděl v první žádosti snahu legalizovat pobyt v ČR, protože zde má rodinu, ve Vietnamu naopak nemá zázemí a český jazyk ovládá lépe než Vietnamštinu. Z evidence rejstříku trestů vyplývá, že žalobce již byl třikrát pravomocně odsouzen v ČR, poprvé jako mladistvý v roce 2008 za neoprávněné držení platební karty. Rozsudkem sp. zn. 3T 64/2011 Obvodního soudu pro Prahu 7 byl odsouzen za nedovolenou výrobu a nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy. Dne 19.6.2013 byl rozsudkem téhož soudu pod sp. zn. 39T 30/2013 žalobce odsouzen za nedovolenou výrobu a nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, tentokrát k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, který vykonal a dne 16.1.2015 byl podmíněně propuštěn. Správní orgán na základě zjištěných skutečností dospěl k závěru, že se lze domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv jmenovaný mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. K tomuto dospěl správní orgán na základě skutečnosti, že žalobce pobývá v ČR již od roku 1994, přičemž první žádost podal až v roce 2017, tedy po 23 letech pobytu na území ČR a po zahájení správního řízení o vyhoštění. Opakovanou žádost podal až poté, co mu bylo uloženo vyhoštění za účelem jeho realizace, a po umístění do ZZC. Tedy více než po 3 měsících od pravomocného ukončení předchozího řízení. Během této doby se mohl volně pohybovat a mohl se dostavit na orgán policie, či přímo do přijímacího střediska Ministerstva vnitra a požádat o mezinárodní ochranu. Je tudíž evidentní, že mu současně byl znám způsob podání žádosti o mezinárodní ochranu, když ji již

jednou podal. Opakovanou žádost přesto podal až po zajištění za účelem vyhoštění. Z toho je zřejmé, že jednání je naprosto účelové, stejně jako v případě první žádosti, která byla podána po zahájení řízení o vyhoštění a za účelem legalizace pobytu v ČR. Na území ČR pobýval žalobce nelegálně, nerespektoval povinnost opustit ČR a páchal zde závažnou trestnou činnost, za kterou byl pravomocně odsouzen. V průběhu správních řízení o vyhoštění a zajištění dle zákona o pobytu cizinců opakovaně výslovně prohlašoval, že mu ve vycestování do vlasti nic nebrání, ve Vietnamu mu nic nehrozí a že vycestuje dobrovolně. Jako jediné důvody žádosti uvádí, že celá rodina je v ČR. Ve Vietnamu nemá žádné zázemí, neovládá vietnamštinu jako češtinu. Je zjevné, že tyto skutečnosti mu musely být známy dlouho před zajištěním. Je tedy patrné, že opakovaná žádost je účelová, podaná pouze s cílem legalizovat pobyt a vyhnout se vyhoštění.

K ust. § 47 zák. o azylu zkonstatoval správní orgán, že bylo prokázáno, že žalobce neoprávněně pobýval v ČR bez jakékoliv pobytového oprávnění v rozporu s uloženou povinností opustit území a páchal zde závažnou trestnou činnost, za niž byl odsouzen k trestu odnětí svobody. Dne 18.4.2018 byl zajištěn za účelem vyhoštění. Jako důvody opakované žádosti uvádí, že zde žije celá jeho rodina, že neovládá vietnamštinu a ve Vietnamu nemá žádné zázemí, z čehož lze usuzovat, že nepocituje žádnou obavu z pronásledování, či vážné újmy a opakovanou žádost podal pouze s cílem vyhnout se vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění. Opakovaně výslovně uvedl, že mu ve vycestování do vlasti nic nebrání, že mu ve vlasti nic nehrozí a že vycestuje dobrovolně, žádnou obavu z pronásledování či z vážné újmy evidentně nepocitoval. Po zadržení podal žádost o mezinárodní ochranu, kde tvrdí, že se do Vietnamu vrátit nemůže, protože tam nemá zázemí a neovládá vietnamštinu. Je zřejmé, že aby se vyhnul vyhoštění a mohl v ČR setrvávat, byť nelegálně, využije jakékoliv možnosti, včetně opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu, že cílem není ve skutečnosti získat ochranu před pronásledováním, nýbrž snaha vyhnout se zajištění a vycestování do vlasti, byl by propuštěním ze zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce se vyhýbal svým povinnostem spojeným s pobytem v ČR. Pobýval zde bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu a v rozporu se správním vyhoštěním a úmyslně vědomě páchal závažnou trestnou činnost. Žádná opatření správních ani soudních orgánů neměla na žalobce naprosto žádný vliv kultivující jeho chování a nepřiměla jej respektovat právní řád a zanechat kriminálního jednání. Správní orgán tak dospěl k závěru, že nelze rozumně předpokládat, že by žalobce náhle své jednání změnil a že by respektoval mírnější omezovací opatření, tedy zvláštní opatření dle ust. § 47 zákona o azylu. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS sp. zn. 1 Azs 349/2016, podle kterého účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale také zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí nejen žalobcovo vědomé, dlouhodobé nerespektování právního řádu a uložených povinností, včetně uloženého správního vyhoštění, ale také jeho zcela účelové jednání, kdy se o udělení mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po zajištění a když se jeho vyhoštění stalo reálným.

Žalobu soud neshledal důvodnou.

Podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím*

středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Soud neshledal důvodným žalobní tvrzení, že žalobce chtěl dobrovolně vycestovat z ČR, avšak omylem zaměnil lhůtu k vycestování za lhůtu k podání opravného prostředku. Ze shora shrnutého obsahu správního spisu je totiž zřejmé, že žalobce při podávání vysvětlení výslovně potvrdil, že je mu známo, že v ČR pobývá bez pobytového oprávnění a dokonce na cizí doklady.

K zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu přitom může dojít, pokud jsou splněny tyto kumulativní podmínky: 1) podání žádosti v zařízení pro zajištění cizinců, 2) existence oprávněných důvodů k domněnce o podání žádosti za účelem vyhnutí se vyhoštění či jeho oddálení, 3) možnost podání žádosti o mezinárodní ochranu dříve; (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 1 Azs 328/2016-28). V daném případě všechny tři uvedené podmínky byly splněny.

Ke druhé podmínce, tzv. účelovosti žádosti, Nejvyšší správní soud také uvedl: *„Nejvyšší správní soud v první řadě poukazuje na skutečnost, že při postupu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu se neposuzuje důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu. Zajištění postupem podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu závisí na objektivních okolnostech případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.). To odpovídá účelu tohoto institutu, kterým je zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016 - 35). Žádost o mezinárodní ochranu podaná s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, kterou žadatel mohl podat dříve, zůstává „pouze“ účelovou, i když je žadatelem vážně míněna, jelikož za těchto okolností je motivací žadatele snaha vyhnout se správnímu vyhoštění. (z rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017-31).*

Ani z vyjádření žalobce při jednání zdejšího soudu naprosto nevyplývalo, že by měl v úmyslu respektovat právní řád České republiky a v nejbližší době chtěl dobrovolně vycestovat z České republiky. Žalobce při ústním jednání pouze uváděl, že má zájem na propuštění ze zajištění a že si v ČR poté bude hledat práci a nabízí záruky své rodiny. Toto však zcela odporuje žalobnímu tvrzení, obsaženému v doplnění žaloby, o vůli žalobce vycestovat a o záměně lhůt. Soud i na základě těchto rozporů hodnotí tvrzení žalobce o omylu ve lhůtách jako nevěrohodné a účelové s cílem nejen dosáhnout propuštění ze zajištění, nýbrž také nadále se vyhýbat povinnosti vyplývající z rozhodnutí o správním vyhoštění.

Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné*

k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany

Žalobní námitky dále směřovaly k otázce, zda nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření. Žalobce uvedl, že má ve Vietnamu zajištěno bydlení v domě své matky a finanční prostředky na jeho vycestování mu zajistí otec a z toho bylo dovozováno, že bylo možné přistoupit k mírnější formě, než je zajištění, ve smyslu § 47 zák. o azylu.

Soud přezkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí i v té části, která se vztahovala k neúčinnosti zvláštních opatření. Z výše shrnutého obsahu tohoto odůvodnění je zřejmé, že žalovaný vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření. Těmito okolnostmi byly neoprávněný pobyt žalobce na území ČR bez pobytového oprávnění a v rozporu s uloženým správním vyhoštěním; vyhýbání se povinností spojeným s pobytem na území ČR; uvedení pouze ekonomických důvodů při podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, z čehož žalovaný usuzoval na absenci jakýchkoliv obav žalobce z pronásledování či vážné újmy v domovském státě; účelové podání opakované žádosti za účelem vyhnout se vyhoštění, dosažení propuštění ze zajištění a dalšího (nelegálního) setrvání na území ČR; opakované páchání trestné činnosti žalobcem. Ze všeho výše uvedeného žalovaný dovozoval, že u žalobce nelze očekávat změnu jeho jednání a respektování zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. V této souvislosti také odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ke sp. zn. 1 Azs 349/2016 konstatoval, že účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o žádosti, ale také zajištění efektivní kontroly nad průběhem řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu.

V předmětném rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č.j. 1 Azs 349/2016-48, Nejvyšší správní soud mimo jiné konstatoval k zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu následující: „*důvodem, který ospravedlňuje zajištění žadatele o mezinárodní ochranu, je v tomto případě obava, že se podáním žádosti o mezinárodní ochranu snaží vyhnout realizaci správního vyhoštění. Zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu má tedy za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se již uloženému správnímu vyhoštění [...] jedná se o preventivní opatření, které má zabezpečit dostupnost žadatele pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. [...] Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. [...] Při zvažování zvláštních opatření jako alternativy k důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění.*“

Žalovaný správní orgán posoudil individuálně poměry žalobce a jeho pobytovou historii na území ČR jako celek, přičemž neshledal mírnější donucovací opatření účinnými. Jeho závěry měly oporu ve správním spisu. V případě žalobce nebylo zjištěno nic, co by správní orgán či soud mohlo vést k případnému upuštění od zajištění v zařízení pro zajištění cizinců, neboť pouhé tvrzení žalobce o tom, že vycestuje a že jeho otec mu zajistí finanční prostředky na cestu, nezaručuje, že žalobce skutečně dobrovolně z ČR vycestuje, a to právě vzhledem k jeho dosavadnímu jednání, kterým se naopak opuštění ČR pokouší zabránit.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 18. června 2018

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: K.